

Oče ga pride klicat še tretjič: »Matevž, oj Matevž!« — »Kaj je?« — »I, vstani, da boš gnal krave past!« — »Kakšno vreme je?« — »Malo je jasno, malo oblačno!« — »Ali bo pa dolg čas, dolg čas!« in zaspi zopet.

Pravijo, da ga je zdaj oče pustil, rekoč: »Naj le spi, morda je revče bolno!« Ali verjamate? Jaz tudi ne; zakaj Ribničan je preveč moder, da bi svojega sina tako neumno učil — odlašati potrebno delo!

Cesarjevič **Ludovik Napoleon** je padel v vojski v južni Afriki. Ravno predno so ga napadli Culukafri, ga je še svaril neki višji častnik, da naj se umakne, naj beži, ker je nevarnost. Cesarjevič odgovori: »O, le še deset minut ostanimo tukaj, da popijemo kavo!« — Ni pa še minilo deset minut, ko jih napade sovražna tolpa; nekaj se jih reši, cesarjeviča pa prebodejo sovražne sulice. Cesarico je tako užalostila nagla smrt ljubljenega sina, da je same žalosti prišla ob pamet. Vedno je ponavljala: »To je bila njegova velika napaka od otroških let. Nikoli ni hotel ob določenem času iti zvečer v posteljo, zjutraj pa ne iz postelje. Vselej je prosil in se dobrikal: »O, le še deset minut!« In če je bil tako zaspan, da ni mogel govoriti, je vzdignil rokice in razklenil deset prstkov, češ, da še deset minut si želi namečka.« — Oj, kako usodepolna je bila ta trmasta nerednost!

Izučilo ga je . . .

Spisal S. S.

Hudo je bil bolan poštarjev Blažek, hudo. Dejali so mu mamica. »Blažek, nikaar se ne hodi kopat, voda je še mrzla; prehladil se boš. Oče so mu pokazali šibo in so rekli: »Blažek, če se greš kopat, bo tále pela.« Blažek se je spomnil, kako je hudo, če pada palica, in je sklenil, da ne gre od doma in se ne gre kopat.

Res bi ne bil šel, ko bi ne bilo na svetu Boštetovega Jožka. Ta Jožek je bil ondaj zapeljivec

Blažkov. Imel je samo mater, ki je delala pri ljudeh in ni mogla dosti paziti nanj. Kadar se mu ni ljubilo iti v šolo, je zavil v bližnji gozd, kjer je iztikal za gnezdi, pobijal mladiče in počenjal še druge hudobije. Svojim součencem je nekatero bridko ukrenil. Zato so se ga vsi nekako bali; vsi, razen poštarjevega Blažka. Ta je mnogo občeval ž njim. Pa so dejali mati: »Blažek, nikar ne hodi z Jožkom, ker je hudoben. Bodeš videl, da te bo pripravil v nesrečo, če boš občeval ž njim.« Tako so dejali mati. Skrbelo jih je zelo za svojega otroka. Toda Blažek jih ni poslušal. Še nadalje sta hodila z Jožkom.

Onega dne je torej spravil Jožek Blažka, da sta se šla kopat. Pomislite vendar! Marca meseca kopat se, je nevarno. Kako se človek lahko prehladi!

»To bo prijetno, kopati se,« je mislil Blažek. Zmuznil se je iz hiše ter stekel k vrbi ob potoku. Zmenila sta se namreč z Jožkom, da ga tu počaka.

Blažek je pritekel k vrbi, a Jožka ni bilo nikjer. »Kako je to, da ga ni? Saj mi je vendar rekel, naj pridem sem.«

Kar se nekaj zasmee. Blažek pogleda kvišku in zagleda Jožka na vrbi. »Kje pa si bil toliko časa?« vpraša Jožek Blažka. »Nisem mogel uiti iz hiše prej, ker so mati pazili name. Povedal sem jim, da se grem kopat, pa so bili hudi in so rekli, da se ne smem ganiti iz hiše. Oče so mi pa še palico pokazali«, je pripovedoval Blažek.

»Ti si strahopetec, Blažek! Kdo ti je pa rekel, da moraš povedati materi, kam greš. Tiho bi bil, pa bi bilo dobro«, ga pouči Jožek.

»Sedaj pa le brž v vodo«, reče Jožek. Pa začne lezti z drevesa. Brž se slečeta in poskačeta v potok. Nič kaj prijetno ni bilo Blažku v vodi. Vroč je bil, pa je šel v vodo! To ni dobrih posledic. Blažka je jelo zebsti, da se je ves tresel. Hotel je iz vode, da bi se oblekel. Pa je bil že Jožek zraven. »Kaj greš že iz vode? Kaj ni prijetno? Pogledaj, kako znam že jaz plavati! Tudi tebe naučim, če hočeš«, je začel.

»Mene tako zebe, moram iti vun, če ne, se prehladim.« — »E, kaj se boš prehladil, saj se jaz tudi

ne prehladim. Ne bodi šalobarda!« — Neumni Blažek je ostal v vodi. Mislil si je: »Zakaj bi se moral ravno jaz prehladiti, če se Jožek ne!«

Kar se mu začno noge tresti, slabo mu je prihajalo in na čelo mu stopijo znojne kaplje. Komaj še zleze iz vode in se napravi. Počasi odide proti domu. Jožek, hudobnež, se mu je pa smejal. Tak prijatelj je bil ta Jožek.

Ko je prišel Blažek domov, so se ga kar vstrašili, tako je bil bled. Dejali so ga v posteljo in ga dobro zavili v odejo.

Ležal je Blažek v postelji en dan, ležal en teden, ležal en mesec, pa še ni bilo dobro. Dobil je pljučnico. Sama kost in koža ga je bila. »Kako bi bil priden, če bi ozdravel! Nič več bi ne hodil z Jožkom, nič več!« si je govoril sam s seboj v bolezni.

Ko ga je ljubi maj po dolgem času dvignil iz postelje, Blažek ni prelomil obljube. Z Jožkom se ni pečal več. Izučilo ga je do dobra.

Pri Oreharjevem stricu.

Veselje jih je bilo gledati, Oreharjevega strica, kadar so se kretali v svoji delavnici. Zdaj so imeli opraviti z obličem, da se je snulo iz njega oblanje kot pri telegrafu na pošti papirnati pas. Pa so vzeli zopet v roke žago, pa dleto, pa šestilo, pa sveder ali kako strguljo. In kako jim je šlo izpod rok! Nikamor niso posegli brez namena. Za nas, ki smo jih mnogokrat opazovali, še skoro vedeli niso, tako so bili zaverovani v svoje delo.

No, včasih so nas pa tudi takisto pogledali, če nismo bili mirni in tihi — —

»Vun ali pa mir!« tako so dejali, in zaleglo je za dalj časa. Bili smo radi pri stricu in zato smo radi mirovali, seveda, dokler nismo pozabili stričevih besedi.